

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/117/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216010562
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Mihal
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2216010562.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Mihala a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci proti obžalovanému V. K., narodenému XX. V. XXXX v X. M., trvale bytom O. XXX/X, O., trestne stíhanému pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 ods. 3 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 10. mája 2017, č. k. 1T/134/2016-195, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. februára 2018 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného V. K. zamietá.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Dunajská Streda zo dňa 10. mája 2017, č. k. 1T/134/2016-195 uznal obžalovaného V. K. za vinného zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že na presne nezistenom mieste na území mesta O., okres X. M. začiatkom mesiaca marec 2006 prostredníctvom Ing. B. J. ponúkol poškodenému Ing. A. M. na predaj pozemok nachádzajúci sa v katastrálnom území O., pod parc. č. 1873, druh pozemku záhrada vo výmere 502 m², zapísaný v tom čase na LV č. XXXX, o ktorom vedeli, že je vo vlastníctve O. Z., ktorý ho nadobudol ešte v roku 2005 do svojho výlučného vlastníctva na základe fiktívnej kúpnej zmluvy zo dňa 10.6.2005 bez vedomosti a súhlasu pôvodnej vlastníčky W. B. a taktiež bez vyplatenia kúpnej ceny, pričom poškodenému Ing. A. M. deklarovali, že skutočným vlastníkom predmetného pozemku je O. Z., ktorý je ochotný ho predať za kúpnu cenu vo výške 903,600,-- Sk (29.994,03 Eur) as čím poškodený Ing. A. M. súhlasil a preto Ing. B. J. v O. osobne vyhotovil kúpnu zmluvu zo dňa 17.3.2006 ako aj návrh na povolenie vkladu vlastníckeho práva zo dňa 21.03.2005, ktoré dokumenty poškodený Ing. A. M. v jeho kancelárii dňa 22.03.2006 aj podpísal, kedy zároveň vyplatil dohodnutú kúpnu cenu a to tak, že na základe ústneho poverenia od Ing. B. J. sumu vo výške 903.600,-- Sk (29.994,03 Eur) odovzdal v hotovosti na notárskom úrade JUDr. Dala Nürbergerová, Šamorín oproti písomnému čestnému prehláseniu O. J., pričom tento uvedenú sumu v presne nezistenom čase v prítomnosti Ing. B. J. odovzdal obvinenému V. K., ktorý takto získané finančné prostriedky aj prevzal, hoci vedel, že O. Z. prevádzaný pozemok získal nelegálne a kúpna zmluva je neplatná, čím Ing. F. M. spôsobil škodu vo výške 29.994,03 Eur.

Za to obžalovanému okresný súd uložil podľa § 221 ods. 3 a § 38 ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 3 roky. Podľa § 51 ods. 1 v spojení s § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil a zároveň obžalovanému uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému určil skúšobnú dobu 3 roky a zároveň mu ako súčasť probačného dohľadu uložil obmedzenie podľa § 51 ods. 4 písm. c) Trestného zákona spočívajúce v povinnosti nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu poškodenému Ing. A. M.. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 29.994,03 Eur.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vyhlásil, že je vinný zo skutku, ktorý sa mu kladie za vinu a ľutuje svojho konania. Taktiež v zmysle § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Trestného poriadku kladne odpovedal na položené otázky, v zmysle ktorých uviedol, že rozumie čo tvorí podstatu skutku, že bol poučený ako obvinený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, rozumel právnej kvalifikácii skutku, bol oboznámený s trestnými sadzbami a dobrovoľne sa priznal a uznal vinu za spáchaný skutok. Keďže obžalovaný kladne odpovedal na položené otázky a jeho vyhlásenie prítomný prokurátor a zástupca poškodeného navrhli prijať, okresný súd vyhlásil uznesenie, že prijíma jeho vyhlásenie a vyhlásil, že vo veci dokazovanie sa nevykoná.

K výroku o treste okresný súd uviedol, že zväžil pri výmere výšky a druhu trestu možnosti nápravy a prevýchovy obžalovaného v rámci zásad ukladania trestov v zmysle § 34 Trestného zákona, najmä stav poľahčujúcich okolností a to priznanie sa k spáchaniu trestného činu a jeho úprimné oľutovanie, motív konania - získanie majetkového prospechu, spôsob spáchania činu, osobu páchatela, ktorý sa aj v minulosti dopustil obdobného skutku. Okresný súd tak dospel k záveru, že uložený podmienený trest odňatia slobody s probačným dohľadom a primeraným obmedzením týkajúcim sa náhrady škody v dostatočnej miere zabezpečí prevýchovu obžalovaného a to aj vzhľadom na odstup času, ktorý už uplynul od spáchania skutku.

K výroku o náhrade škody okresný súd uviedol, že o škode rozhodol, pretože táto bola riadne a včas uplatnená a vyčíslená už v prípravnom konaní.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie obžalovaný a to len do výroku o náhrade škody.

Obžalovaný vo svojom odvolaní uviedol, že tento výrok (o náhrade škody) považuje za nesprávny a nezákonný, pretože nerešpektuje hľadiská občianskoprávne úpravy náhrady škody. Ide pritom o hľadiská, ktoré sa majú aplikovať aj v adhéznom konaní. Z úst splnomocnenca poškodeného odznelo, že prebieha samostatné civilné konanie o náhradu rovnakej škody, v ktorom žalovanými sú iné osoby, medzi žalovanými samotný obžalovaný nefiguruje. Podľa jeho názoru bolo tak povinnosťou okresného súdu vykonať lustráciu medzi civilnými spormi na preverenie správnosti prednesu splnomocnenca poškodeného, pretože ak prebieha predmetný civilný spor o náhradu škody proti inému okruhu žalovaných, ide o skutočnosť známu súdu z vlastnej úradnej činnosti, na ktorú súd nemôže neprihliadať. Podľa neho okresný súd má povinnosť preskúmať prekážku litispendencie vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody a taktiež zväžiť, či pri vedomosti o civilnom spore o náhrade škody svojim výrokom o náhrade škody nezakladá priestor pre bezdôvodné obohatenie poškodeného, ktorý takto bude mať dva exekučné tituly proti rôznym povinným subjektom, ktoré subjekty ale nebudú zaviazané spoločne a nerozdielne. Okresný súd tak mal poškodeného odkázať s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Odvolaciemu súdu navrhol, aby podľa § 321 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku napadnutý výrok rozsudku prvostupňového súdu pre jeho rozpor so zákonom zrušil a poškodeného so svojim nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Poškodený sa prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu k odvolaniu obžalovaného vyjadril a uviedol, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní pred súdom vyhlásil, že je ochotný škodu zaplatiť podľa svojich možností a schopností poškodenému. Ešte pred týmto vyhlásením si uplatnil škodu vo výške 29.994,03 Eur a teda obžalovaný mal nepochybnú vedomosť o nároku poškodeného na náhradu škody, ktorej výška bola pred súdom aj presne vyčíslená. Podľa jeho názoru v prípade zrušenia napadnutého výroku o náhrade škody by neboli v tomto prípade splnené podmienky na podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody so skúšobnou dobou s probačným dohľadom. Uviedol, že je pravdou, že na okresnom súde prebieha civilný spor na návrh poškodeného ako žalobcu voči inej osobe ako obžalovanému a ide o konanie o zaplatenie peňažnej sumy, avšak titulom vydania bezdôvodného obohatenia, nie titulom náhrady škody, pričom predmetné konanie nie je do dnešného dňa ukončené. Navrhol odvolaciemu súdu, aby odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Odvolací súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil zástupca krajskej prokuratúry a obhajca obžalovaného. Obžalovaný svoju neúčast' na verejnom zasadnutí ospravedlnil a zároveň

nepožiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti. Preto krajský súd vykonal verejné zasadnutie v súlade s § 293 ods. 5 Trestného poriadku, keď obžalovaného o verejnom zasadnutí upovedomoval (nepredvolával ho), nakoľko jeho účasť nepovažoval za nevyhnutnú. Verejné zasadnutie bolo zároveň vykonané i v neprítomnosti poškodeného a jeho splnomocneného zástupcu. Zástupca krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhol odvolaciemu súdu odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca navrhol napadnutý výrok pre jeho rozpor so zákonom zrušiť a poškodeného so svojim nárokom na náhradu škody odkázať na civilný proces.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v citovanom ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podal obžalovaný ako procesná strana na to oprávnená, a to proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohol, pričom tak urobil v lehote ustanovenej v zákone a dospel k zisteniu, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pri posudzovaní dôvodnosti odvolania obžalovaného odvolací súd vychádzal z ustanovenia § 287 ods. 1 Trestného poriadku, v zmysle ktorého, ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu uvedenú v § 46 odsek 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Ak tomu nebráni zákonná prekážka, súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak je jej výška súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

Z dikcie tohto ustanovenia vyplýva, že ak je spôsobenie škody a jej výška súčasťou opisu skutku uvedeného vo výrokovej časti rozsudku, súd v tomto rozsahu musí o povinnosti obžalovaného nahradiť ju poškodenému vždy rozhodnúť, pokiaľ už škoda nebola uhradená celkom alebo sčasti. Ak škoda bola sčasti uhradená, súd rozhodne len o povinnosti nahradiť ešte neuhradenú časť spôsobenej škody. Ďalej tiež vyplýva, že povinnosť nahradiť škodu súd uloží v odsudzujúcom rozsudku, ak to poškodený navrhol (§ 46 ods. 3 Trestného poriadku), a ak obžalovaný poškodenému spôsobil škodu práve trestným činom, zo spáchania ktorého ho uznal súd vinným.

V prejednávanej veci výška spôsobenej škody nebola sporná, poškodený túto škodu uplatnil riadne a včas už v prípravnom konaní (č. l. 47, 55). Nie je sporné ani to, že poškodenému (ktorý i keď si uplatnil voči iným osobám nárok vyplývajúci z titulu vydania bezdôvodného obohatenia), škoda uhradená nebola. Teda povinnosť nahradiť škodu poškodenému doposiaľ nikým splnená nebola. Krajský súd tak nezistil žiadnu zákonnú prekážku, ktorá by bránila uložiť obžalovanému povinnosť na náhradu škody podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku, pretože z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že škoda vznikla poškodenému v príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného tak, ako je ustálené vo výrokovej časti rozsudku okresného súdu a predovšetkým obžalovaný má povinnosť túto škodu poškodenému nahradiť.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.